

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 107.006 van 27 mei 2002
in de zaak A. 114.408/X-10.717.**

In zake : de stad DIKSMUIDE
die woonplaats kiest bij
Advocaat G. AMPE,
kantoor houdende te 8400 OOSTENDE,
Kerkstraat 8 bus 1

tegen :

Het Vlaamse Gewest, vertegenwoordigd door de Vlaamse regering,
die woonplaats kiest bij
Advocaat Y. FRANÇOIS,
kantoor houdende te 8790 WAREGEM,
Eertbruggestraat 10.

tussenkommende partij :

de n.v. A.S.T.R.I.D.,
die woonplaats kiest bij
Advocaten T. VANDEPUT en P. DE MAEYER
kantoor houdende te 1050 BRUSSEL,
Louizalaan 390 bus 12.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE Xe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat de stad DIKSMUIDE op 20 december 2001 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van het besluit van 24 oktober 2001 van de gewestelijke stedenbouwkundige ambtenaar waarbij aan de n.v. A.S.T.R.I.D. de stedenbouwkundige vergunning wordt verleend tot het plaatsen van een pyloon en het aanbrengen van antennes met een bijhorende technische cabine op een perceel gelegen Rijkswachtstraat (D) 8 te Diksmuide, kadastraal bekend Sectie D, nr. 12T;

Gezien de nota van de verwerende partij;

Gezien het verslag opgemaakt door Auditeur Ch. BAMPES;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen;

Gelet op de beschikking van 2 april 2002 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 3 mei 2002;

Gehoord het verslag van Staatsraad G. DEBERSAQUES;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat G. AMPE, die verschijnt voor de verzoekende partij, van Advocaat V. VAN DE KEERE, die loco Advocaat Y. FRANCOIS verschijnt voor de verwerende partij en van Advocaat P. DE MAEYER die verschijnt voor de tussenkomende partij;

Gehoord het eensluidend advies van auditeur Ch. BAMPS;

Gelet op de artikelen 17 en 18 en titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Overwegende dat de n.v. A.S.T.R.I.D. met een verzoekschrift van 23 januari 2002 heeft gevraagd in het administratief kort geding te mogen tussenkomen; dat zij de begunstigde is van de thans bestreden beslissing; dat er grond is om het verzoek in te willigen;

Overwegende dat de tussenkomende partij op 7 maart 2001 bij de gewestelijke stedenbouwkundige ambtenaar een aanvraag indient strekkende tot het plaatsen van een pyloon en het aanbrengen van antennes met een bijhorende technische cabine op een perceel gelegen te Diksmuide, Rijkswachtstraat (D) 8, kadastraal bekend sectie D, nr. 12T; dat in deze stand van het geding niet wordt betwist dat het bouwperceel volgens het gewestplan Diksmuide-Torhout, vastgesteld bij koninklijk besluit van 5 februari 1979, is gelegen in een woonuitbreidingsgebied; dat op ongunstig advies van 4 mei 2001 van het college van burgemeester en schepenen van de stad Diksmuide, de gewestelijke stedenbouwkundige ambtenaar op 24 oktober 2001 de thans bestreden vergunning verleent; dat uit de goedgekeurde plannen blijkt dat vergunning wordt verleend voor het oprichten van een pyloon met een hoogte van 40,5 m. waarop drie antennes en drie schotelantennes worden aangebracht, alsook voor het plaatsen van een technische cabine aan de voet van de pyloon;

Overwegende dat de verwerende partij doet gelden dat er geen bewijs voorligt dat het college van burgemeester en schepenen heeft beslist de vordering tot schorsing en tot vernietiging van de bestreden beslissing in te stellen; dat uit het door de verzoekende partij in de loop van het geding neergelegd uittreksel uit het notulenboek van het college van burgemeester en schepenen blijkt dat het college van burgemeester en schepenen in zitting van 22 november 2001 heeft beslist "de procedure tot het instellen van een schorsing en vernietiging voor de Raad van State van bovenvermelde bouwvergunning op te starten"; dat het bevoegde orgaan van de verzoekende partij rechtsgeldig heeft beslist om de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing te vorderen;

Overwegende dat de verwerende partij het belang van de verzoekende partij bij de vordering betwist; dat er vooralsnog geen noodzaak bestaat om over de opgeworpen exceptie uitspraak te doen; dat een onderzoek van en uitspraak over deze exceptie alleen nodig is indien zou komen vast te staan dat de grondvoorwaarden voor het toewijzen van de vordering tot schorsing vervuld zijn, wat, zoals hierna zal blijken, niet het geval is;

Overwegende dat krachtens artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging kan worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten akte of verordening kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden akte of verordening een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

Overwegende dat artikel 17, § 3, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State bepaalt dat de vordering tot schorsing een uiteenzetting van de middelen en de feiten dient te bevatten die volgens de indiener ervan het bevelen van de schorsing rechtvaardigen; dat artikel 8, tweede lid, 5°, van het koninklijk besluit van 5 december 1991 tot bepaling van de rechtspleging in kort geding voor de Raad van State bepaalt dat de vordering tot schorsing dient te bevatten "een uiteenzetting van de feiten die kunnen aantonen dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de aangevochten akte of het aangevochten reglement de eiser een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen"; dat uit deze bepalingen volgt dat verzoekende partij in haar verzoekschrift duidelijk en concreet dient aan te geven waarin precies het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is gelegen dat zij ingevolge de onmiddellijke tenuitvoerlegging van het bestreden besluit ondergaat of dreigt te ondergaan, en dat

met niet in het verzoekschrift tot schorsing opgenomen feiten en verklaringen hieromtrent geen rekening kan worden gehouden;

Overwegende dat, wat de tweede door voornoemd artikel 17, § 2, opgelegde voorwaarde betreft, de verzoekende partij in de vordering tot schorsing laat gelden "dat haar stad een bijzondere historische en architectonische waarde heeft, overigens met een specifieke eigen 'skyline', waarin, als bijzonder kenmerk, de IJzertoren, (dat zij) die waarden (...) optimaal (wenst) te beschermen", dat het "voor een stad (...) in functie van haar leefbaarheid, van wezenlijk en essentieel belang (is) dat zij de woonfunctie maximaal kan vrijwaren"; dat verzoekende partij verder doet gelden dat de inplanting van een inrichting in een gebied waar deze kennelijk niet thuis hoort, op zich een onherstelbaar ernstig nadeel vormt, dat het uitzicht van de stad er in belangrijke mate door wordt geschonden, inzonderheid bij het nemen van zicht vanuit de woonwijken, maar ook bij het globale zicht op de stad, "die er als het ware een tweede '(ijzeren)toren' zal verkrijgen", dat het "daarenboven (...) in se strijdig (is) met het voorzorgprincipe, en daarom kennelijk onverantwoord, dat bij de afweging tussen twee geschikte locaties, precies wordt geopteerd voor die locatie waar de risico's op het vlak van volksgezondheid en veiligheid het grootste gevaar kunnen betekenen", dat "voor verzoeker (...) daarbij nog een specifiek nadeel (komt), in die zin dat zijzelf extreme inspanningen levert om alle zonevreemde bedrijven te doen verwijderen (...) terwijl haar stedelingen ondertussen moeten vaststellen dat een volstrekt zonevreemde inrichting, die overigens niet 100 % gevrijwaard is van risico's op het vlak van veiligheid en volksgezondheid, wel nieuw zou kunnen worden ingeplant, en dit niettegenstaande een andere volstrekt stedenbouwkundig geschikte locatie voorhanden is, (dat) een en ander (...) voor de verzoeker een bijzonder specifiek moreel, maar des te minder te herstellen, ernstig nadeel uit(maakt)";

Overwegende dat de verzoekende partij in het verzoekschrift niet aangeeft waarom het door haar aangevoerde nadeel moeilijk te herstellen zou zijn; dat wat het aangevoerde moreel nadeel betreft, mocht het al ernstig zijn, zij niet uiteenzet waarom dit niet zou kunnen worden goedge maakt door de mogelijke morele voldoening welke een in voorkomend geval tussen te komen annulatiearrest tewee gbren gt; dat wat de overige nadelen betreft, uit artikel 149 van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening, blijkt dat het college van burgemeester en schepenen van de gemeente op wier grondgebied het stedenbouwmisdrijf bedoeld in artikel 146 van voornoemd decreet werd uitgevoerd,

de mogelijkheid heeft de herstellvordering in te leiden om de plaats te herstellen in de oorspronkelijke toestand; dat de verzoekende partij niet laat kennen waarom de concrete verwijdering van de constructie na een tussen te komen vernietigingsarrest, een moeilijk te bekomen wijze van herstel is, noch in concreto uiteenzet waarom de in het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening uitdrukkelijk aan het college van burgemeester en schepenen voorziene mogelijkheid tot het vorderen van een herstel in de oorspronkelijke toestand, niet de nodige en doeltreffende rechtsmiddelen biedt om, in de hypothese dat de thans bestreden stedenbouwkundige vergunning wordt vernietigd, het herstel van de plaats in de oorspronkelijke toestand te verkrijgen; dat met ter terechtzitting gegeven, doch niet in het verzoekschrift tot schorsing opgenomen verklaringen hieromtrent geen rekening kan worden gehouden; dat derhalve de uiteenzetting van verzoekende partij geen concrete en precieze gegevens bevat waaruit blijkt dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen zoals bedoeld door artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State;

Overwegende dat niet is voldaan aan de tweede door artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State opgelegde voorwaarde om de schorsing van de tenuitvoerlegging van het bestreden besluit te kunnen bevelen; dat die vaststelling volstaat om de vordering af te wijzen;

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het verzoek tot tussenkomst van n.v. A.S.T.R.I.D. in de vordering tot schorsing wordt ingewilligd.

Artikel 2.

De vordering tot schorsing wordt verworpen

Artikel 3.

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten van de vordering tot schorsing wordt uitgesteld.

De kosten van de tussenkomst in de schorsingsprocedure, bepaald op 125 euro, komen ten laste van de tussenkomende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op zevenentwintig mei 2002, door :

de H.	G. DEBERSAQUES,	wnd. kamervoorzitter, staatsraad,
Mevr.	A. TRUYENS,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. TRUYENS.

G. DEBERSAQUES.